

ASSERTIO POSTERIOR.
Venationes esse licitas & maximè
proficuas, Virisq; Principibus
dignas.

In campo hæcenus posita fuerunt rationes, quæ primâ fronte venationum exercitiis minimè favere videbantur. Et certè non nemo fuerit, cui inde persuasum sit, venationes & valetudini noxias, vitæ periculosas, ipsis facultatibus perniciosas, ex hominum memoriâ proscribendas esse. Veruntamen si accuratiore calculo res examinatur, perspicuum erit, illa rationum tela non ipsam venationem, sed frequentiam, sed abusum petere & oppugnare. Neq; tam iniquus rerum aestimator dabitur, qui pugnet, rem nullam tantâ præstantia & bonitate esse, ut abusu locus non sit reliquus. Proinde haud ineptus fuero, si succinctâ dictione, orsus à longinquâ vetustatis commemoratione, necessitatis & commoditatum campos percurrero, quicquid hac in parte veritate lateat, venaturus.

Etenim quantum mens nostra potest respicere, ad spacium præteriti temporis & integritatis humanæ memoriæ recordari ultimam, intelligimus hæc duæque studia iam tum frequentata fuisse. Quippe homini divinitus ea potestas data